

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

fanti obtinebat, quod esset respondendum. Quare cum aliquis nostrum, qui id etiam animadverterat, ab eodem Patre huius rei causam interrogaret: respondit: causa illa erit: quod in exhortationibus loquar ego; in Conferentijs verò ipse Deus. Hoc volens insinuare, quod quoniam Conferentiæ non inniteretur studio proprio, Deus inspiratione sua subueniret, ut illud suppleret: exhortationes autem haberent aliquid de proprio, hoc est studio, & industria, & sæpè potius dirigerentur ad docendum, quàm ad mouendum, id exigente ipsarum argumentum.

§. I.

AD Cuius rei maiorem explicationem est aduertendum: Exhortationes, & Conferentijs spirituales ad Nouitios, ad tres potissimum fines inter se rament connexos dirigi, & ordinari. *Primus* est, plenè eos docere omnia, quæ ad perfectionem Euangelicam iuxta Institutum quod profitentur, eiusq; leges pertinent: ambulantis enim per tale institutum, culpa esset, illud ignorare, & cuius essent rationem reddituri, pudor esset illud non scire: cum etiam regula Iuris dicat: *turpe est patricio & nobili viro ius, in quo versatur, ignorare.* Sed quoniam non satis est, quod intellectus instruat, ac de veritate conuincatur, eiusq; precium & æstimatio concipiatur: *Secundus* finis est, voluntatem permouere, & ad perfectionem, quæ proficitur, ita efficaciter allicere, ut verè mutetur, statuatque generosè ac fortiter reijcere, quidquid ipsam impediabat; & aggredi, quidquid iuuat; ut voti compos euadat. Et ex hoc fit ad *tertium* finem transitus, ad applicanda scilicet practi-

practica media, quibus re ipsa perfectio hæretineatur. Ad hos igitur tres fines simul P. Balthassar suas exhortationes dirigebat, quamvis aliquid diutius in primo hærebat, quam in secundo & contra maiorem in secundo vim ponebat, in tertio quam in primo. Et sic Tyrones suos de iuuabat; commendatis nobis circa eadem præcipua capita magni momenti. Primum erat

Ex P. Natali

Corde & Practicæ. SPIRITV quidem, magni faciendo, tanquam rem à Deo datam, & tanquam consilium ac directionem eius. CORDE contempnendo magnum ad illud amorem, & affectum tanquam ad bonum adeo magnum, & quod tanquam nostra referat. PRACTICÆ, contendendo, ut nostra vita in omnibus nostris actionibus conformetur. *Secundum* caput erat, ut in eadem Instituti nostri via, & in rebus omnibus præ oculis semper habeamus subijcere nos tribus Superioribus: Deo scilicet, Prælato, & rationi: quæ huius duo ad eum reducantur, cuius consilij & dispositionibus acquiescendum semper est in naturalibus, supernaturalibus, & politicis. In qua finem ponderabat sententiam quandam, quam diuierat, à quodam Fratre Coadiutore Ioanne Momeno: (cuius postea prolixiorem faciem mentionem) qui rusticano quodam modo de tribus his Superioribus dicebat. Deus in coelo; capitulum in Ecclesia; Ratio domi: & omnes tres semper vnus: Deus enim est vnus, qui per se & per alios gubernat.

Cap. 40. 45.

AD HOS fines consequendos solebat exhortationes suas facere circa Regulas Societatis, magis

eas Spiritu explicans, quarum hic aliquas tantum insinuabo, quas ipsemet audiui, cum essem in tertia Probatione. Et quamuis ipse iudicaret, non expedire, ut Nouitij, ipsius exhortationes describerent: quia existimabat id multis esse occasione, negligendi eas in corde scribere, quasi satis sibi esset descriptas in charta habere: ego tamen non existimans me facturum contra eius iudicium, adnotabam in meo libello, quendam earum summam, quæ mihi pro memoria vsui essent. Illo igitur anno, ut Nouitij suum Institutum magni facerent, & valde ad illud afficerentur, coepit exhortationes suas circa res magis insignes, quas illud complectitur; & ipse Societatis prerogatiuas, seu preeminencias appellabat. Singulæ enim Religiones propria aliqua habent, quibus ab alijs differunt, & alias excellunt: harum igitur ipse quatuordecim posuit, quas valde fuse declarauit; & eo tempore valde floruerunt; neque ex eius parte unquam fuerunt imminutæ. Ac propterea visum mihi est eas hic referre, eò quod simul quasi Elenchus, siue Index sint virtutum eius: quia, quod loquebatur, ex propria experientia deducebat. Et quamuis vnus aut alter ob suam imbecillitatem non assequantur tantam perfectionem, atque ipsæ regulæ proponunt, sicut etiam in ipsa met Euangelica lege accidit: non tamen propterea suam illæ excellentiam amittunt, nec desunt multi in quibus illa resplendet.

Q

6. II. PRI-